

Hodnocení a komparace společností a států

<https://www.novarepublika.cz/2025/08/hodnoceni-a-komparace-spolecnosti-a-statu>

Nikdo nezdůvodnil, proč je plynulé zásobování banánů projevem kvality společnosti. Nikdo také nezdůvodnil, proč poprava jedné Milady Horákové dokazuje zločinnost systému, zatímco vyvraždění 3 milionů Vietnamců a zamoření půdy na desetiletí je projevem nejvyspělejší demokracie USA.

Datum příspěvku 7. srpna 2025

Petr Sak

Hodnotit společnosti a státy je velice běžné, zvláště mezi politiky a novináři. Očekával bych proto, že metodologie takovéto komparace bude důkladně rozpracovaná a osvojená každým takovým hodnotitelem a soudcem nad společnostmi. Ve skutečnosti můžeme u těchto hodnotitelů pozorovat primitivní výrony emocí nepodložené analýzou a definovanými kategoriemi. Příkladem může být po listopadu 1989 zatracování socialistické společnosti nedostatkem banánů na trhu a popravou Milady Horákové. Za roky používání těchto příkladů nikdo nezdůvodnil, proč je plynulé zásobování banánů projevem kvality společnosti. Nikdo také nezdůvodnil, proč poprava jedné Milady Horákové dokazuje zločinnost systému, zatímco vyvraždění 3 milionů Vietnamců a zamoření půdy na desetiletí je projevem nejvyspělejší demokracie USA.

Ve skutečnosti je obtížné státy a společnosti hodnotit a srovnávat, protože neexistuje jednotný hodnotový systém, z něhož by hodnocení a komparace vycházely. Určitou nadějí bylo vytvoření OSN, které mohlo takový základ garantovat, ale po desetiletích jeho existence je zřejmé, že v této funkci selhal. Existují kritéria, která se používají pro srovnání, ale jejich funkce je velmi omezená. Například HDP může postavit do popředí pomyslného žebříčku nacistické Německo či Pinochetovo Chile. Souhlasila by s tím většina světové populace? Zřejmě ne.

Československý parlament se do takového hodnocení pustil, označil předlistopadový režim za zločinný a nejnověji zakázal propagaci komunistického hnutí. Z čeho vycházel při tomto hodnocení? Pravděpodobně z listiny lidských práv. Nepochybně se tento režim dopustil mnoha chyb i zločinů. Položme si otázku, zda se tím lišil od jiných států, které současní politici považují, když ne přímo za dokonalé, tak alespoň za vyvrcholení vývoje lidské civilizace.

Metodologie hodnocení a komparace států a společností by neměla vycházet z jednoho indikátoru, protože jedním indikátorem nelze postihnout celou komplexitu společnosti. Současní hodnotitelé politicky a propagandisticky zneužívají tuto vlastnost jednoho indikátoru k politickým cílům. Ukáži na příkladu. *Pokud zvolím jako kritérium hodnocení existenci a počet bezdomovců v Česku, jednoznačně se ukáže jako lepší společnost socialistická. Pokud zvolím jako kritérium snadnost cestování do západních kapitalistických zemí, hodnocení dopadne ve prospěch současného kapitalizmu. Pokud bychom porovnávali dovolenou českých občanů u moře, hodnocení by již tak jednoznačné nebylo. Za socialismu Ústřední rada odborů i jednotlivé podniky měly u moře vlastní rekreační zařízení pro své zaměstnance. Existovaly i jiné formy, např. u zaměstnanců stavební fakulty ČVUT bylo oblíbené trávit celé léto u moře v Bulharsku, s ubytováním v soukromí. Léto u moře je vyšlo levněji než pobyt v Praze.*

Druhým aspektem hodnocení, který současní hodnotitelé neberou v potaz je kontext každého kritéria. V poválečné Evropě W. Churchillem vyhlášená studená válka v bipolárním světě odděleném železnou oponou řada kritérií měla jiný kontext než v Evropské unii s otevřenými hranicemi.

V padesátých letech komunistická propaganda hovořila o západních agentech, kteří ilegálně pronikají přes zelenou hranici páchat diverzi proti socialismu. S mými rodiči jsem věřil Hlasu Ameriky, že jde o komunistickou propagandu. K mému údivu, po roce 1989 tito, dle Hlasu Ameriky neexistující agenti, dostávali státní vyznamenání, odškodnění a důchody. Nechtěně vlastně polistopadoví politici rehabilitovali socialistická média a z propagandy se dodatečně stala informace.

Stejná událost, stejný jev dostává konečnou podobu díky kontextu.

Něco jiného je krádež chleba matky pro dítě v koncentráku a něco jiného je převedení prostřednictvím bitcoinu miliardy korun, či desetimilionová korupce v zakázkách Dopravního podniku Prahy (Dozimetr).

Dalším fenoménem v hodnocení je tzv. dvojí metr či starověké: „Co je dovoleno Jovovi není dovoleno volovi.“

Příkladem je diskriminace podle třídního původu a rasová diskriminace. V Československu po roce 1948 docházelo k diskriminaci občanů podle tzv. třídního původu. Týkala se přístupu ke vzdělání a profesní kariéře. Tato diskriminace je zavrženíhodná, avšak ve srovnání s rasovou diskriminací v USA je spíše zanedbatelná.

Na počátku americké demokracie a státnosti je genocida původního obyvatelstva indiánů. Existující odhady mluví až o 100 milionech zabitých indiánů. Souběžně probíhal obchod s otroky. V Africe byli černoši loveni jako zvířata a převáženi do Ameriky, kde budovali nejlepší demokracii na světě. Cestu přes moře nepřežila třetina černochů. Do moře byli házeni v řetězech i černoši, kteří onemocněli.

Ani boj proti otroctví nebyl jednoznačný. Americký prezident A. Lincoln, který je spojován s bojem proti otroctví měl k otroctví ambivalentní vztah. “Můj nejdůležitější úkol v této snaze je zachránit Unii, nikoli zachránit nebo zničit otroctví. Pokud bych dokázal zachránit Unii, aniž bych osvobodil jediného otroka, udělal bych to.” [1] Je otázkou, zda motivací za osvobození otroků byly mravní a lidsko právní důvody, či spíše potřeba volné pracovní síly pro rozvíjející se průmysl v severních státech USA. Po zrušení otroctví nastoupila rasová segregace, diskriminace týkající se daleko většího podílu americké populace (absolutně i podílem z populace) a daleko tvrdším způsobem než třídní diskriminace v Československu. V Československu trvala třídní diskriminace několik let, zatímco v USA rasová diskriminace trvala staletí a právně skončila až koncem šedesátých let minulého století. Až do konce rasové segregace v řadě amerických států byl svazek bílých a černých tvrdě trestně postihován za prznění rasy. Jaký rozdíl ve srovnání s nacistickým Německem? A i když právní norma byla zrušena, sociální norma zavrhuje svazek mezi bílými a černými dále přetrvávala. Kdo o tom pochybuje, tomu doporučuji shlédnout legendární film „Hádej, kdo přijde na večeři“.

Navzdory nezpochybnitelným faktům je třídní diskriminace v Československu neustále kritizována a odvozeně je kriminalizován celý socialistický společenský systém, zatímco tito kritici zcela ignorují v USA mnohem horší diskriminaci, daleko většího podílu populace, v daleko větším časovém období. Socialismus v Československu si vysloužil charakteristiku totalita a americká společnost přívlastek nejvyspělejší demokracie.

Aktuálním příkladem selektivního využívání dvojího metru při hodnocení je válečný konflikt na Ukrajině a vojenská agrese USA a Izraele vůči Iránu.

Zatímco Rusko získává samé negativní hodnocení, agrese vůči Iránu je hodnocena jako něco pozitivního.

Selektivní hodnocení a přístup k jednotlivým státům a společnostem se již stalo normou. Vytržení socialistické společnosti v Československu z množiny západních států a specifické účelové hodnocení vede k závěrům jako by chyby, excesy a trestné chování státu bylo příznačné pouze pro socialistické Československo. Ukažte mi jakýkoliv stát a při použití stejných hodnotících kritérií jako v případě Československa se prokáže, že **v západní civilizaci jiné, než zločinecké státy neexistují.**

Francouzská válka v Indočíně za udržení koloniální nadvlády se statisíci mrtvých. V alžírské válce za osvobození z koloniální nadvlády zabili v šedesátých letech Francouzi 150 tisíc Alžírčanů, a při jejich mučení si nezdali s tím nejhorším co páchali nacisté, včetně pouštění elektrického proudu do genitálií žen. Sarkozy, po tom, co mu Kaddáfí zafinancoval volební kampaň, vojensky napadl za spoluúčasti Itálie, USA, Kanady a Velké Británie Libyi, kterou tyto západní demokracie zcela rozvrátily.

USA za dobu své existence pouze 17 let nevedly žádnou agresivní válku, stojí za většinou převratů a barevných revolucí ve světě.

Velká Británie se po konci 2. světové války rozčilovala, že volby v Polsku nebyly podle jejích parametrů, přičemž v Indii Velká Británie nepřipustila vůbec žádné volby.

Za nejdopornějšími událostmi lidské historie 1. a 2. světovou válkou, včetně holokaustu a genocidy Slovanů je také západní civilizace.

Nabízí se otázka, jak je možné, že hodnocení, prestiž a vědomí o těchto zemích se tak radikálně rozchází se skutečností? Příčinou je to, co nazývám **indoktrinačním potenciálem. Je to schopnost do vědomí populace indoktrinovat obsah, jaký si přeje politická elita (kryptokracie).** Proces indoktrinace má dvě entity, subjekt a objekt. Objekt – populaci neschopnou kritického myšlení, na níž je indoktrinace směřována a subjekt – politickou elitu, mravně a duchovně prázdnou, a tudíž ochotnou být subjektem čehokoliv. Tato skupina nese charakteristiky depravantů a psychopatů. Příkladem úspěšné společenské indoktrinace je převzetí pojmu komunismus pro společnost před listopadem 1989, což je zcela v rozporu se skutečností.

Dlouhá staletí tímto indoktrinačním potenciálem disponovala římsko katolická církev. V současnosti světová politická a ekonomická elita (kryptokracie) ovládá klíčová média, informační agentury, vzdělávací soustavu a vědu. Prostřednictvím grantů určuje, k jakým závěrům má věda docházet. Příkladem může být na základě grantu Huntigtonem vytvořená teorie o „konfliktu civilizací“ či Fukuymova teorie „konce historie“. Tato naprostá hloupost svého času patřila k nejčastěji citovaným, přestože je zcela zjevné, že jde o hloupost, avšak tvořila pilíř dobové ideologie a propagandy až do doby, kdy již byla neudržitelná.

Druhou stranou „indoktrinační mince“ je bránit toku relevantních informací, které jsou v rozporu s obsahem indoktrinace. Těžištěm je cenzura, která je však v souladu s Orwellovým newspeakem nazývána obranou svobody slova. Také jsou zakazována internetová média, podnikatelům a korporacím je „doporučováno“ podezřelým médiím nezadávat reklamu, banky jim odmítají poskytovat služby, autoři alternativních médií jsou vytěšňováni ze sociálních sítí, autoři působící v těchto médiích jsou šikanováni v zaměstnání. V rámci těchto aktivit jsou financovány indoktrinační a cenzurní neziskové organizace a zřizovány instituce. Rozsah a intenzita diskriminace vůči alternativním informacím se mění v závislosti na společenské situaci a úspěšnosti indoktrinace. Úměrně s oslabující se úspěšností indoktrinace narůstá cenzura a další formy potlačování alternativních informací. Proto v současnosti Evropská komise a pětikoaliční vláda investují značné finance a aktivity do boje o ovládnutí informačního pole.

Dalším faktorem při hodnocení je, zda danou společnost srovnávám:

- s určitým ideálem, normou, vzorem, cílem;
- s jinou společností;
- se stavem v jiném časovém období.

Ve všech třech případech mohu docházet k jiným závěrům. Například mé hodnocení společnosti se mění v čase. V šedesátých letech jsem byl kritický ke stavu společnosti, protože jsem společnost porovnával s idejemi a hodnotami cílové společnosti.

V normalizaci mé hodnocení společnosti šedesátých letech se výrazně zlepšilo porovnáním s normalizační společností a v současnosti považuji šedesátá léta za vyvrcholení moderní historie české společnosti.

Normalizační společnost jsem viděl značně kriticky, a to jak při porovnání s ideály, tak s šedesátými lety. I toto hodnocení však prošlo proměnou a v současnosti porovnáním s naprostým úpadkem společnosti do mafiánské podoby, s debilizovanou populací a školstvím ničícím další generace, se mé hodnocení normalizační společnosti zlepšuje.

Osobnostní subjektivní faktory při hodnocení společnosti. Nikdo nedokáže být zcela objektivní při hodnocení čehokoliv, o to více to platí o hodnocení společnosti. Při hodnocení minulé společnosti mají posuny od objektivnosti minimálně dvě příčiny. **Jednou příčinou v deformaci hodnocení je zaujímání názorové pozice, která jedinci přinese co největší prospěch, bez ohledu na pravdu a skutečnost** (komunističtí antikomunisté Votápek, Baxa, Bek, Pavel).

Druhou příčinou jsou individuální a rodinné události, jejichž původcem je daná společnost, které vyvolaly určité emoce, postoje a názory. Emoce z těchto událostí se kausálně promítají do názorů a postojů bez zohlednění jiných jevů a procesů ve společnosti.

Názory a postoje k několika dílčím jevům se stanou zdrojem postojů k celé společnosti. Vytváří se tak poměrně primitivní názor na společnost, který často přejímají další generace. **Jedinec si vytváří tímto způsobem na základě dílčích individuálních zkušeností názor na složitou realitu celého sociálního dané společnosti.** Do střetu se dostává osobní mikrohistorie s makrospolečenskou historií. Můžeme to ilustrovat na příkladu. V jednom případě po roce 1948 stát znárodnil jedinci „kozí chlívek“ a rodina do třetího kolena nenávidí socialismus a komunisty. V druhém případě stát znárodnil továrnu a majitel se se socialismem ztotožnil a v továrně pracoval jako ředitel. Známe i případ člověka, který byl z politických důvodů zavřený a v devadesátých letech, po šoku z mafiánského kapitalismu, vstoupil do KSČM. Je třeba říci, že emoce a postoje poškozených občanů jsou pochopitelné a pouze intelektově a mravně vyspělý člověk dokáže srovnat svou individuální mikrohistorii s makrospolečenskou historií.

Zde lze hledat jednu z příčin konce „reálného socialismu“. Nové společenské zřízení si ve dvou vlnách vytvořilo velkou masu nepřátel, kteří byli ve společnosti „zakopáni“ a v příhodných podmínkách se postavili proti socialismu. Zajímavé je, že po jejich bok se při této likvidaci často postavili právě ti, kteří realizovali jejich diskriminaci a pronásledování (Pithart, Ruml) [ⁱⁱ]. První vlna se objevila po roce 1948 při třídní diskriminaci a znárodnění a druhá jako důsledek prověrek v normalizaci po srpnu 1968. Tehdejší politici si neuvědomovali důsledky svého konání. Ve své podstatě to, co se událo, bylo jako by se přesunuli do budoucnosti a tam založili časovanou bombu. Z hlediska technologie moci byly obě vlny politicky primitivní, subjekt moci nebral v úvahu časový faktor, že nepřátelé, které si vyrobil, budou ve společnosti působit trvale. [ⁱⁱⁱ]

Zvláštní vypovídací hodnotu má fenomén Slušovice a jeho vývoj. Slušovice bylo původně zemědělské družstvo, které postupně přibíralo další ekonomické aktivity, včetně výroby osobních počítačů a rozrůstalo se. Díky vynikajícímu řízení a nasazení a kreativitě pracovníků dosahovalo mimořádných ekonomických výsledků a také nadstandardní životní úroveň družstevníků i dalších pracujících. Po listopadu 1989, kdy byla tvrdě prosazována propagandistická mantra, že „socialistická ekonomika je neživotaschopná“, byl „slušovický zázrak“ nepřijatelný. Václav Havel proto dostal pokyn „Slušovice zlikvidovat“. Následovala Havlem iniciovaná štvánice vůči Slušovicím a jejímu předsedovi Františku Čubovi se známým projevem na Václavském náměstí o „slušovických nitkách“. Výraznou postavou této štvánice byl tehdejší ředitel Bezpečnostní informační služby Stanislav Devátý, jehož osobnost charakterizuje skutečnost, že v době, v níž se vymezoval jako disident ho přes určité problémy František Čuba zaměstnal ve Slušovicích. Stanislav Devátý do funkce ředitele BIS nastoupil bez jakéhokoliv vzdělání. Následně vedle vykonávání funkce ředitele BIS či místo toho, dodatečně studoval.

V současnosti existují v české společnosti skupiny s odlišnými postoji jak k minulé socialistické společnosti, tak k současné kapitalistické společnosti. V obou případech se postoje pohybují na škále od ztotožnění k naprostému odmítání. Stoupenci kapitalizmu jsou však ještě rozdělení na stoupence pětikoaliční vlády a její odpůrce.

Společnost je podle tohoto kritéria tak radikálně polarizována, že tyto skupiny nejsou schopny spolu věcně diskutovat. Jaká cesta vede z této nezdravé polarizace?

Domnívám se, že bez ohledu na své politické názory by se měli všichni shodnout na jednom, o společnosti ať již minulé či současné, by se měla říkat pravda. V této oblasti existuje jeden z největších deficitů či přímo zločinů současného režimu. Propaganda, školství, média, generují naprosto lživý obraz minulé společnosti. Co dokáže o minulé společnosti tvrdit příslušníci mladé a střední generace je až obskurní. Hledáme-li obecnější charakteristiku pro 40 let socialismu a 35 let kapitalizmu, tak vidím 40 let budování a 35 let rozkrádání a rozkladu.

Porovnání socialistické a současné kapitalistické společnosti

<i>Socialistická společnost</i>	<i>Kapitalistická současná společnost</i>
(1) <i>Za 40 let ani jednou československá armáda se nepodílela na vojenské akci v zahraničí.</i>	<i>Účast českých vojáků ve vojenských misích v cizích státech v rozporu s deklarací NATO, že se jedná o obranné uskupení a aktivity mohou být pouze na území členských států. Česká armáda je budována jako doplňkový expediční sbor. Není schopna bránit území českého státu.</i>
(2) <i>Budovaly se nemocnice a polikliniky. Zvyšovala se dostupnost zdravotní péče a klesal počet pacientů na jednoho lékaře. Zdravotní péče byla bezplatná. Řada nemocí byla vymýcena. V Československu byla jedna z nejnižších novorozeneckých úmrtností na světě.</i>	<i>Velká část populace nemá praktického lékaře a zubaře. Celé regiony postrádají pediatrickou péči. Pod heslem optimalizace se ruší polikliniky a nemocnice či oddělení v těchto zařízeních. Pacienti musí dojíždět desítky kilometrů za lékařem. Narůstá doba čekání na operace a odborná vyšetření. Vrací se řada nemocí, které byly v socialismu vymýceny.</i>

(3) <i>Národní majetek se od roku 1948 do roku 1989 zvýšil sedmkrát a současně v roce 1989 neměl Československý stát žádný zahraniční dluh.</i>	<i>Přesto, že Československo spoustu továren po roce 1989 rozprodalo, v její bilanci se to neprojevílo a státní dluh dosáhl 3,5 bilionu Kč. Jen na úrocích každoročně platí stát 100 miliard korun a současná vláda se v dalším zadlužování přímo vyžívá (Ukrajina, zbrojení).</i>
(4) <i>Index natality byl vyšší než 2,1. Česká populace rostla a vláda prováděla pro populační politiku.</i>	<i>Index natality se pohybuje kolem 1,4. Rodí se méně dětí, než lidí umírá. Dochází k demografické genocidě. To představuje reálnou a větší hrozbu než vojenská hrozba zvenčí. Tento demografický trend je především důsledkem státní politiky. Místo nenarozených českých dětí jsou do Česka nasouváni migranti, kteří nahrazují českou populaci.</i>
(5) <i>V polovině padesátých let byl rozvinut jaderný výzkum, byla založena fakulta jaderné fyziky, bylo vybudováno jaderné strojírenství a koncem padesátých let jako v jedné z prvních zemí na světě byla zahájena stavba atomové elektrárny. Atomovou elektrárnu postavil československý průmysl, pouze 20 % komponent bylo ze zahraničí, jak publikuje dokonce i Wikipedie.</i>	<i>Již desetiletí se vláda snaží o výstavbu nových jaderných bloků. Stavbu provede zahraniční dodavatel a stát se doprošuje u zahraničního dodavatele o účast českých firem.</i>
(6) <i>Na Expo 58 se Československo v soutěži národů umístilo na prvním místě před USA a SSSR.</i>	<i>Česká republika nemá na světových výstavách, čím světovou veřejnost oslovit a česká účast se odehrává mimo větší pozornost světové i české veřejnosti.</i>

(7) <i>Bylo postaveno 40 vodních přehrad, především vltavská kaskáda Lipno, Orlík, Slapy.</i>	<i>O několika přehradách se roky diskutuje, aniž by byly realizovány.</i>
(8) <i>Konzumace drog byla omezena na malou komunitu v Praze a v severních Čechách v řádu několika tisíc jedinců.</i>	<i>Konzumace drog, včetně tvrdých, se stala součástí životního stylu zvláště mladých lidí. Drogy však konzumují i děti. Koncem devadesátých let již 40 % čtrnáctiletých mělo zkušenost z konzumace drog. Občas vypuklá aféra prozradí konzumaci drog politiky.</i>
(9) <i>Československé učňovské školství patřilo k nejlepším na světě.</i>	<i>Učňovské školství bylo víceméně rozvráceno.</i>
(10) <i>V Československu bylo vybudováno speciální školství na vědeckých základech. Na pedagogických fakultách byli připravováni učitelé-odborníci na katedrách speciální pedagogiky.</i>	<i>V Československu bylo vybudováno speciální školství na vědeckých základech. Na pedagogických fakultách byli připravováni učitelé-odborníci na katedrách speciální pedagogiky.</i>
(11) <i>Psychické problémy dětí a mladistvých měly individuální charakter, neměly masový charakter.</i>	<i>S psychickými problémy, depresemi se potýká ke 40 % čtrnáctiletých dětí a mladistvých. Jedná se o společenský problém.</i>
(12) <i>Také u dospělých měly psychické problémy individuální charakter.</i>	<i>František Koukolík v knize „Vzpoula deprivantů“ cituje statistiku, že v USA 50 % populace má psychiatrickou diagnózu. Česká populace se k tomuto stavu blíží.</i>

(13) <i>Masová tělovýchova navázala na Sokol. Byl rozvíjen systém sítě tělovýchovných jednot s přesahem do vrcholového sportu. Počátkem šedesátých let bylo Československo v hodnocení podle úspěchů na vrcholových soutěžích na třetím místě světového žebříčku za USA a SSSR (fotbal, házená, odbíjená košíková, hokej). K masovému rozšíření tělesného pohybu přispívaly spartakiády a příprava na ně.</i>	<i>Celkový systém sportovních oddílů je v krizi a hrozí zánikem. Vrcholový sport upadá a většina dětské a mladé populace disponuje nedostatečnou fyzickou kondicí s důsledky pro zdravotní stav.</i> <i>Navazující slety mají omezený rozsah cvičících a v posledních letech se Sokol proslavil více rozkrádáním peněz vrcholovými funkcionáři Sokola. Rozkrádání vrcholovými funkcionáři se ve sportu stalo systémovým prvkem (fotbal, tenis, hokej...)</i>
(14) <i>Po válce byly v Československu, tak jako v celé Evropě, potravinové lístky. V padesátých letech procházelo zemědělství přechodem na převážně družstevní. Tento přechod byl problematický s nejrůznějšími formami nátlaku na zemědělce. (viz Všichni dobří rodáci). V padesátých letech byla situace v zemědělství obtížná. Od šedesátých let se však postupně zlepšovala. Zlepšovala se jak situace zemědělců, tak potravinová situace společnosti. V roce 1989 bylo Československo potravinově soběstačné na 110 % kvalitními potravinami.</i>	<i>V současnosti se soběstačnost jednotlivými zemědělskými komoditami většinou pohybuje mezi 30 a 60 %. Český trh je zásobován potravinami méně kvalitními než západní obchodní řetězce zásobují trh v mateřských západoevropských zemích. Domácí zemědělci jsou obchodními řetězci tlačeni k dumpingovým cenám, umožňujícím řetězcům nehorázné, nemorální marže. Řetězce mají obchodní taktiku co nejvyššími cenami za nejlevněji nakoupené české zemědělské komodity a nejlevněji vyrobené potraviny co nejvíce vytěžit z Česka. Došlo i k likvidaci potravinářského průmyslu (např cukrovary).</i>

(15) <i>Bydlení bylo chápáno jako základní životní potřeba. I když bytový problém nebyl zcela vyřešen, bytová situace se zlepšovala. Mladí manželé měli možnost získat dotaci (nevratnou půjčku) 150 tis. Kčs k postavení domu či bytu. Do roku 1989 bylo postaveno 2,5 milionu bytů.</i>	<i>Bydlení je byznys. Byty v paneláku, které V. Havel označil za králíkárny, mají v současnosti cenu kolem 6 milionů a mladí lidé na ně nedosáhnou. Šíří se sdílené bydlení (více lidí v bytě) a byty o velikosti 20 m² a menší.</i>
(16) <i>V padesátých letech a v normalizaci nebyla v Československu svoboda slova. Rozhlas, televize a tisk šířily komunistickou propagandu. V roce 1968 byla poprvé v historii českého a slovenského národa zrušena cenzura.</i>	<i>Současná propaganda šířená mainstreamovými médii je horší, než byla v komunistickém režimu. Situace je odlišná oproti minulému režimu existencí nových digitálních médií, které tvoří alternativní zdroj informací. Státní moc usiluje o jejich cenzuru a potlačení svobody slova.</i>
(17) <i>V Praze bylo poprvé v Československu vybudováno metro. Do roku 1989 byly zprovozněny trasy C, B, A v délce 38,3 km. Byla postavena první dálnice Praha – Bratislava. Dálnice a rychlostní komunikace byly od roku 1967 postaveny v délce 590 km.</i> <i>25,6 km/rok</i>	<i>Trasy metra byly prodlouženy do roku 2024 o 27,1 km.</i> <i>Dálnice a rychlostní komunikace do roku 2024 byly vybudovány v délce 896 km.</i> <i>25,6 km /rok</i>

(18) <i>Justice byla politicky zneužívána, zvláště v padesátých letech. V řadě případů byly vyneseny rozsudky smrti. V šedesátých letech docházelo k rehabilitaci a amnestii politicky odsouzených občanů. Československo nebyl právní stát.</i>	<i>Z právního řádu byl vyloučen trest smrti, takže justice nemůže být tímto způsobem zneužita. Zneužívání justice a popírání právního řádu se děje na bagatelnější rovině. Ústavní soud zdůvodňuje rozsudek nikoliv porušením právní normy, ale odlišností od většinového názoru. I tento absurdní výrok je nepodložený. Ústavní soud nemá většinový názor nijak validně doložený. Ani Česko není právní stát.</i>
(19) <i>Exekuce byly ve společnosti víceméně neznámým jevem.</i>	<i>Téměř milion lidí je v exekuci.</i>
(20) <i>Ve společnosti nebyly velké příjmové rozdíly. Vyšší příjmy měli lidé z šedé ekonomiky, zelináři, řezníci veksláci, kteří po roce 1989 budovali kapitalismus.</i>	<i>Ve společnosti dramaticky narostla majetková nerovnost. 20 % nejchudších lidí vlastní 0,7 % národního majetku. Pouhé jedno procento populace vlastní 36 % majetku a tisícina procenta 0,001 %, to je 85 nejbohatších, vlastní 16 % majetku, tedy 23krát více než 20 % nejchudších. Výrazný podíl nejbohatších se podílel na rozkradení národního majetku a parazituje na veřejných rozpočtech (provize, krádeže, granty, dotace atd.).</i> <i>Milion lidí se nachází v pásmu chudoby a další milion je na pokraji chudoby.</i>
(21) <i>Neexistovali žebráci a bezdomovci.</i>	<i>Existuje ke 300 tisícům bezdomovců.</i>

(22)

Poslanci vykonávali mandát souběžně se svým zaměstnáním. Poslanec měl právo na úhradu dopravních nákladů při cestě na zasedání parlamentu.

§ 23 (3) Organizace, v níž je poslanec v pracovním nebo obdobném poměru, je povinna poskytnout mu pracovní volno pro výkon jeho funkce ve Federálním shromáždění i ve volebním obvodu. Poslanci náleží za dobu pracovního volna náhrada ušlého výdělku, kterou mu vyplatí organizace.

Základní plat poslance je 101 364 Kč. K této základně se pak připočítávají různé příplatky a náhrady, například za asistenční službu, cestovní náklady nebo paušální náhrady.

(23) <i>Byl vybudován těžký průmysl a další odvětví.</i> <i>Destrukce průmyslu po roce 1990 je zdůvodňována jeho zaostalostí. Proto jen několik příkladů.</i> <i>Válcovny trub Chomutov (VTCH) se stala téměř monopolně významným dodavatelem bezešvých trubek pro poválečnou Evropu. Od roku 1970 umožnily další inovace výrobu nejkvalitnějších vysokolegovaných trubek a trubek pro použití v jaderných elektrárnách.</i> <i>V kladenských ocelárnách Poldi byla provozována ocelárna na principu kontinuálního lití. Tuto výrobu nejkvalitnější oceli dokázali jen 3 továrny na světě (Švédsko, Japonsko, Poldi).</i> <i>V plzeňské Škodě bylo vybudováno jaderné strojírenství, kde dokázali jako jedna z málo továren na světě vyrobit mnohaset tunovou jadernou turbínu s přesností zlomku milimetru.</i>	<i>Z nejmodernější ocelárny Poldi jsou jen rozvaliny.</i> <i>Jaderný program Škody byl zastaven.</i> <i>Český pasivní radiolokátor Tamara představoval špičku vývoje, a protože odhaloval i americká neviditelná letadla, vyvolal paniku v Pentagonu. Ne pro zaostalost, ale naopak pro jeho modernost USA zakázaly s Tamarou obchodovat.</i>
(24) <i>cena za kubík vody 0,80 Kčs</i>	<i>průměrná cena za kubík vody 128 Kč</i>
(25) <i>cena elektřiny za jednu kWh 0,48 Kčs.</i>	<i>cena elektřiny za jednu kWh 6-9 Kč</i>
(26) <i>???????</i>	<i>Plat generálního ředitele České televize je 346 000 korun+milionové odměny.</i>

Každý člen společnosti diferencovaným způsobem vypovídá o společnosti, někdo více, někdo méně. Parafrázoval bych zde myšlenku Karla Kosíka z „Dialektiky konkrétního“: „Každý jev, adekvátním způsobem vyjevuje podstatu“. Každý člověk se pohybuje v jedinečném prostředí a prochází jedinečnou životní dráhou. Někteří jedinci a jejich život jsou cennou výpovědí o společnosti, nebo spíše o jejích dílčích aspektech. Takovou postavou, s mimořádnou vypovídající hodnotou o společnosti je Petr Pithart, který je živou, personalizovanou podobou toho nejpokleslejšího v české společnosti, a především v české politice. Jako dítě jsem v rodině v padesátých letech na Kladně slýchal jako o nejhorším komunistovi o Vilému Pithartovi, otci Petra Pitharta. Sám Petr Pithart vstoupil do KSČ již v 18 letech, a ještě v šedesátých letech byl přesvědčeným stalinistou. Koncem šedesátých let konjunkturálně naskočil na reformní vlnu. Okupace vojsk Varšavské smlouvy byla tak rychlá, že P. P. nestačil změnit politickou pozici a byl z KSČ vyškrtnut. V další etapě zvolil exkluzivní pozici „šlechty charty“ s markovou dotací z NSR. Jeho spolupráci s StB nechám otevřenou. Německé financování se promítlo do celé jeho osobnosti a v historické publicistice převzal pohled sudetoněmeckého landsmanšaftu, který publikoval v knize pod pseudonymem Podiven.

O Češích se v publikaci nepíše jako o národu, nýbrž jako o „pouhém „etniku, které bylo méně vyspělé“ (166). A dále se pokračuje, „Jak to už se zaostalými chodí, proto byla jeho populační křivka strmější než u vzdělanějších sudetských Němců.“ „Ti, ve srovnání s Čechy jsou vzdělanější... korektnější...proto mohlo vyjít ze sudetoněmeckého prostředí (jehož součástí byli dlouho i židé) tolik tvůrčích osobností světového formátu...“ (169). „... davové nálady české veřejnosti nabývaly už podoby etnické zášti... sledovaly demagogii Havlíčkovu.“ (165). V tomto duchu P. Pithart a spol. na str. 210 dospěl k tvrzení, „Jejich minulost (rozuměj Čechů) je vyhaná, úspěchy, ve které věří jako ve své, uzmuli Němcům a Židům, které za to navíc perzekuovali.“ [^{iv}]

Po stalinistovi, reformním komunistovi, chartistovi se stal po převratu liberálem a následně politickým klerikálem. Každá změna znamenala osobní prospěch, funkce, vyznamenání. Přes všechny benefity a úspěchy, ambice P. Pitharta byly vyšší a po tom, co nebyl zvolen v prezidentské volbě, tak se rozplakal.

Když se tak odporným, lživým, dehonestujícím způsobem distancuje od české identity, k jaké identitě se hlásí? K židovské či k sudetoněmecké. Také ale svým pánům sloužil. Byla náhoda, že za jeho působení v roli českého premiéra Němci výhodně zprivatizovali Škodovku?

Petr Pithart je v čele ostudné petice, která žádá doplnit sochu Edvarda Beneše tabulkou s textem: *“Prezident Beneš nesl zodpovědnost za to, že po válce „komunisté získali výsadní postavení ve státě“ a že byl tím pádem spoluzodpovědný i za zločiny, kterých se režim dopustil. Zabránil obnově demokracie a napomohl sovětizaci země. Ke všemu bezpráví mlčel.“*. Kde se v Petru Pithartovi s jeho životopisem a osobnostním mravním marasmem bere ta drzost osočovat velkou postavu českých dějin Eduarda Beneše. Zatímco Eduardu Benešovi se podařilo v nejhorším období českých dějin zachovat československý stát, Petr Pithart jako premiér naopak v existenčně nejlepší mezinárodně politické situaci československého státu v devadesátých letech, spolu se svými kumpány, Československo rozbil. Uvedenou peticí Petr Pithart nechtěně dokazuje, že není demokrat, protože E. Benešovi vyčítá, že se zachoval demokraticky podle ústavy. Nyní zřejmě plní další úlohu od svých chlebodarců v další fázi zničení České republiky a českého národa.

Petr Pithart patří do specifické skupiny s jedinečným způsobem chování. Tato skupina, kterou nazývám komunističtí antikomunisté (Pavel, Votápek, Baxa, Bek) jsou v současnosti největšími škůdci českého národa a státu.

Je naděje zvrátit katastrofální vývoj vedoucí k likvidaci českého národa a českého státu? Prvním krokem je zbavit se falešného obrazu společenské skutečnosti a najít pravdu. Jediné východiska postavená na pravdivé skutečnosti mohou vést k řešení. Nebezpečím je teze rozšířena i v alternativě. **Listopad 1989 byla sametová revoluce občanů a nastavila správné cíle a správný směr. Teprve v posledních letech došlo k deformaci správných cílů listopadu.** Opak je pravdou. Současnost je naplněním, uskutečněním cílů listopadu, protože cílem listopadového převratu bylo Československo rozbít a udělat z obou částí kolonie spravované dosazenými mafiány. Jediné možné východisko je v poznání, že **listopad 1989 byl převrat realizovaný StB pod kontrolou zahraničních zpravodajských služeb** (Sak, 2019).

Zdá se, že v další evoluci a civilizačním vývoji role západních států klesá a jejich potenciál a přínos pro civilizační vývoj se vyčerpá. V dalším vývoji nepředpokládám dominanci západní civilizace, jejíž kořeny jsou spojeny s rasismem, otrokářstvím, kolonialismem, nekolonialismem, náboženským útlakem a válkami, genocidami, nacismem, holokaustem, světovými válkami, převraty v cizích zemích a snahou o světovou nadvládu. Nad tím je modla „Zlatého telete“. To vše se pokrytecky dělá pod pláštěm křesťanského náboženství, přičemž poselství křesťanského mesiáše Ježíše je všem těmto jevům zcela protikladné. Tyto kořeny západní civilizace neodumřely v minulosti, ale prostřednictvím „sociální DNA“ neustále prosakují v modifikované podobě do současného působení západních států.

ⁱ https://cs.wikipedia.org/wiki/Abraham_Lincoln

ⁱⁱ *Myslím zde i jejich mladší členy rodiny*

ⁱⁱⁱ *Není bez zajímavosti, že dědeček M. S. Gorbačova byl v gulagu*

^{iv} <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Pithart-chce-doplnit-Benese-Dr-Kuba-ale-pripomenul-co-napsal-on-775691>

~~~~~